

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก ประเสริฐจน
คนที่จะค้นคว้าได้ต้องมีบุญญาธิการมหาศาลถึงจะค้นคว้าธรรมะอย่างที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ากราบนั้นได้

คนที่มีคุณธรรมในหัวใจ เห็นไหม คนที่มีคุณธรรมในหัวใจไม่กิดไม่ขวาง ไม่ทำลายใคร
ทั้งสิ้น ไม่เป็นโทษกับใคร มันไม่เป็นโทษกับตัวเองแล้วจะเป็นโทษกับใคร

ธรรมะอะไรที่มันกิดมันขวางในใจของตนมันขัดมันแย้ง มันดื้อมันต้าน มันจะเอาชนะเขา
มันจะเหยียบย่ำเขา

เฮ้ย! อย่างนั้นเป็นธรรมะหรือวะนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้นหรอก ธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาเป็นมรรค มรรคหยาบ มรรคละเอียด เวลามรรคนั้นนะถ้ามันโหดร้าย
มันโหดร้ายกับกิเลสในใจของผู้คน

เวลาหลวงตาท่านพูดไป เวลาคิดถึงการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คิดแล้วมันขยอกใจ คือมัน
เสียว ให้ทำอย่างนั้นอีกจะทำได้หรือไม่ แต่ได้ มันได้เพราะอะไร มันได้เพราะมีความทุกข์ใจ มัน
ได้เพราะมันมีความทุกข์ความยากมันบีบมันคั้นในหัวใจของเรา

คนเราเป็นโรคภัยไข้เจ็บ ทุกคนก็อยากจะหาย ไอ้คนที่มันเป็นโรคภัยไข้เจ็บไปหาหมอ หาย
ไหม หายไหม หายไหมทันที

นี่ก็เหมือนกัน เวลาที่มีกิเลสในใจของตนนะ ถ้าคนที่เขามีสติมีปัญญา เขาเป็นปราชญ์
เขาเป็นสุภาพบุรุษ เวลาเขาจะสร้างคุณธรรมของเขา เขาจะเอามรรคเอาผลทำลายกิเลสในใจ
ของเขา

เวลาทำลายกิเลสในใจของเขา แก่นของกิเลส ไม่มีสิ่งใดที่เหนียวคงทนเท่ากับกิเลสในใจของสัตว์โลก ในโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมันเหนียวแน่นแก่แท้เท่ากับกิเลสในใจของสัตว์โลก แล้วคนที่เขาจะไปชนะกิเลสในใจของเขา เขาจะต้องมีอะไรเข้าไปทำ

เขามีมรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ

เพียร เพียรวิริยะ เพียรอุตสาหะของคนที่ยาก คนที่กลาง คนที่ละเอียด คนที่ละเอียดสุด เขาละเอียดลึกซึ้ง ผู้บริหารใจ ผู้รับผิดชอบใจ อวิชาใจ เวลามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาอย่างนั้น

ธรรมะไม่มีหรอกที่จะไปกิดไปขวาง จะไปเหยียบไปย่ำไปทำลายใครนะ จะไปอยู่บนหัว คนไม่มีหรอก ใ้สนั่นกิเลสทั้งนั้นนะ นั่นละมาร

แต่ถ้าเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาครูบาอาจารย์ของเราจะท่านเป็นธรรมๆ ขึ้นมา ท่านเป็นธรรมแล้วท่านสั่งเวชใจ ท่านไม่สั่งเวชคนอื่นนะ ท่านสั่งเวชกิเลสในใจของท่านนะ กว่าเจอมัน จะซุกซุนหามันเจอ

ใ้สนั่นกิเลสยังหาไม่เจอเลย เทียวสอนเขา แหม! ธรรมะเลอเลิศ

กิเลสมี มึงยังไม่เห็นเลย ถ้ามึงเห็นมึงจะไม่เหยียบย่ำทำลายคนอื่น เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นกิเลสนะ เวลากิเลสที่ธรรมะจะปราบจะปรามมันนะ อันนั้นต้องเข้มแข็ง

เวลาจะทำขึ้นมา เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ในทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา อดข้าว อดนอน ฝอนอาหาร เขาบอกเป็นอัสติกิลมถานุโยค เพราะมันจะถนอมกิเลสใจ กิเลสมันจะพลิก มันจะแปลงเอาธรรมะเป็นอาวุธมาทำลายเราไป ปฏิบัติธรรมต้องนุ่มนวล ปฏิบัติธรรมต้องอ่อนหวาน กิเลสมันเอาธรรมะมาทำลายเราไป แล้วมันก็ได้อะไรเลยนะ นุ่มนวลอ่อนหวาน เจริญพรๆ เจริญพรมาถึงแล้วกลับบ้าน

แต่เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์นะ ที่ศาลานี้ไม่ต้องการคนเซ่อ เวลาคนขึ้นมาบนศาลา ท่านนะ เพราะอะไร เพราะท่านขัด ท่านดูแลเรื่อยมเลย คนมาเดินประมาทหกล้มเลย ลื่นหัวฟาดหมดเลย แล้วมันก็มี เดี่ยวมาตึง เดี่ยวมาตึงประจำนะ ก็เห็นๆ อยู่ทุกวันนี้

เวลาใครมาหมายหลังตั้ง ท่านจะบอกเลย “ศาลานี้ไม่ชอบคนเชื่อ”

คนเชื่อนะ นี่ไง ท่านขัดของท่าน ท่านดูแลของท่านไง ท่านขัดของท่าน ดูแลของท่านเพื่ออะไร ก็เพื่อขัดเกลากิเลสในใจของท่านไง ถ้าในใจของท่านมันมีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เขาจะดูแล เขาจะรักษา ดูแลรักษาสิ่งที่เราพึงพาอาศัย

สังฆะ สงฆ์ สงฆ์ที่เป็นใหญ่ๆ สงฆ์นี้เกิดจากใคร เกิดจากพระ ๔ องค์ขึ้นไป

พระ ๔ องค์ขึ้นไปมันมีความรู้ความเห็นเหมือนกันใช่ไหม พระ ๔ องค์ขึ้นไปมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนกันใช่ไหม

ไม่เหมือนกันสักคนหนึ่ง ถ้าไม่เหมือนกันสักคนหนึ่ง คนที่ชอบสิ่งใด ทำสิ่งใดนะ เขาจะดูแลสิ่งนั้นเป็นเครื่องอยู่ๆ เป็นเครื่องอยู่ให้หัวใจมันเกาะสิ่งนี้ไว้ไง ทำข้อวัตรปฏิบัติไปแล้วหัวใจมันรีนเริงอาจหาญ เห็นไหม

ไม่ใช่เราอยู่ในกองเงินกองทอง ทุกข์ ทุกข์ ทุกข์ นอนอยู่บนกองเงินกองทองนะ ไปอยู่คอนโดชั้นสุดยอดเลย วิวทิวทัศน์แจ่มใสเลย แต่มันจะเป็นจะตาย ผูกคอตายอยู่บนคอนโดนั้นเลย นั่นนะ อย่างนั้นเป็นสุขหรือ

แต่เราทำข้อวัตรปฏิบัติของเรา เรามีความสุขของเรา เราพอใจของเรา วัจจุฎฐิวัตร วัตรในห้องส้วมห้องน้ำ ขัดถูทำความสะอาด ทำความสะอาดเพื่ออะไร เพื่อเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้ทำความสะอาดเพื่อโยมหรือ

โยมบอกว่า อู๋! ไม่กล้าใช้

พระทำ พระเขาไม่ได้ทำเพื่อโยมหรือ เขาเคารพครูบาอาจารย์ของเขา เขาเคารพพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนไว้ ก่อนพระจะเข้าฐาน กระแอม ต้องกระแอมกระไอก่อนว่ามีคนข้างในหรือไม่ ถ้าไม่มีเราถึงจะเข้าไปนะ

วัจจุฎฐิวัตร ก่อนจะเข้าส้วมเข้าฐานเขาทำอย่างไร เข้าส้วมเข้าฐานแล้วจะออกจากส้วมจากฐานจะทำอย่างไร นี่เขาเคารพพระพุทธเจ้าของเขา ที่เขากันอยู่นี่เขาเคารพพระพุทธเจ้า เคารพธรรมวินัย ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเธอไง

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ ธรรมและวินัย วัจจุฎฐิวัตรมันมาจากไหน มันมาจาก
ข้อวัตรปฏิบัติ มันมาจากพระไตรปิฎก มาจากคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เขาเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ใจเขาลงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาทำเพื่อคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เขาไม่ได้ทำเพื่อโยมหรือโยมไม่ต้องกังวล ไม่ใช่หน้าที่ หน้าที่ของใครของมัน
หน้าที่ของตนต้องดูแลใจของตน

เวลาดูแลใจของตนนะ เวลาไปวัดไปวา ที่ไหนที่เขาทำข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเนะ นั่นเขาใกล้
พระพุทธเจ้า เขาเคารพพระพุทธเจ้า ถ้าที่ไหนเขาไม่ทำ เขาทิ้งๆ ขว้างๆ นะ นั่นนะมหาโจร ถ้า
มหาโจรเขาทำอย่างนั้นก็เรื่องของมหาโจรเขา

มหาโจร เห็นไหม โจรเวลาจะปล้นมันต้องไปปล้นที่บ้านเขา มหาโจรมันให้เขาเอามาให้
ถึงที่เลย นั่นนะพวกมหาโจร

มหาโจรก็ส่วนเรื่องมหาโจร มหาโจรในใจของเขาไง พอมหาโจรในใจของเขา เห็นไหม
เวลาหลวงตาท่านสอนไง เวลาชาวพุทธเรา ชาวพุทธเรากราบผ้าเหลืองๆ หลวงตาท่านบอก
กราบผ้าเหลือง มึงก็ไปกราบที่เสาชิงช้าสิ เสาชิงช้าเยอะแยะ

นี่ไง เขากราบคนที่มีคุณธรรม คนที่มีจิตใจสูงส่ง คนที่มีคุณความดีมากกว่าเรา แล้วผู้
ทรงศีลๆ วัดเป็นที่อยู่ของผู้ทรงศีล ถ้าเขามีศีลมีธรรมของเขา เราจะถวายนาน เราทำประโยชน์
ของเรา

ผู้ทรงศีลเขาไม่มีอาชีพ ไม่มีหน้าที่ ไม่มีการแข่งขัน ไม่มาฉกมาฉวยอะไรกับเราทั้งสิ้น เรา
ควรเคารพบูชาคนอย่างนั้น ถ้าเคารพบูชาคนอย่างนั้น ที่เราทำนี้เราก็เคารพพระพุทธเจ้า
เหมือนกัน เวลาพระเขามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา เขาก็เคารพพระพุทธเจ้าของเขา เขาเคารพ
พระพุทธเจ้า เขาทำตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เราเป็นชาวพุทธไง ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกาของเรา เราเป็นชาว
พุทธๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามอบปณิธานไว้ให้ไง พระพุทธศาสนานะ ฝากไว้กับ
บริษัท ๔ ไง อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกาถ้ามีเหตุตามากน้อยขนาดไหน อุบาสก อุบาสิกาแจ่มแจ้งขนาดไหน
อุบาสก อุบาสิกาทำหน้าที่การงานของตนมากน้อยขนาดไหน อุบาสก อุบาสิกาเขามีศีล ๕
พยายามรักษาในครอบครัวของตน

ผู้ที่มีเวรมีกรรมต่อกันถึงมาเกิดเป็นครอบครัวเดียวกัน เป็นตระกูล เป็นชาติเดียวกัน ถ้า
เป็นชาติเดียวกัน มีเวรมีกรรมต่อกัน กรรมดีก็มีความดีงามส่งเสริมต่อกัน ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกัน
การที่มีการกระทบกระทั่งกัน อันนั้นเราก็เชื่อธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่
เป็นอดีต สิ่งที่เป็นอดีตเราไม่เอามาเป็นสิ่งที่อ้างอิงเพื่อจะทำลายกัน สิ่งที่เป็นอดีตเราก็วาง อดีต
เราแก้ไม่ได้ เราแก้ในปัจจุบันนี้ไง

ถ้าแก้ปัจจุบันนี้ ถ้าสิ่งที่มันเกิดขึ้นมา ถ้ามันไม่มีสิ่งใดที่มันขัดแย้งกัน อันนี้มันเป็นวิบาก
วิบากเพราะทำมาแต่อดีตใช่ไหม ทำมาแต่อดีตเราก็ปล่อยวางมันไป ทำมาแต่อดีต อดีตที่ทำมา
ทำมาคือโอกาส คือจังหวะ

แต่ที่ผลในปัจจุบันไม่ใช่อดีต ผลที่ปัจจุบันมันด่ากูอยู่นี้ ผลปัจจุบันมันเป็นอดีตตรงไหน
ก็มันด่ากูอยู่นี้

เออ! มันด่าก็มันด่า ด่าเพราะมันเป็นจริงเป็นนิสัยของเขา เราก็ตั้งสติสิ อ้อ! อันนี้เขาก็
ชื่นชมเรา เขาบอกถึงความบกพร่องของเรา ถ้าเราบกพร่อง ถ้าเราไม่บกพร่อง คนพาล คนพาลก็
อยู่ส่วนพาล เราก็ตั้งสติของเราไง นี่มันต้องฝึกๆ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครฝึกหัดขึ้นมาแล้วมันจะเป็นประโยชน์
ถ้าเป็นประโยชน์ สิ่งที่เป็นอดีตก็เป็นอดีต ในปัจจุบันนี้ก็ปัจจุบัน ถ้าในปัจจุบันนี้ถ้าเรามี
สติปัญญา

ก็มันด่ากู

อ้าว! ก็มันด่ากู มันด่ากูมันถูกหรือมันผิดละ เราไปทำอะไรให้เขาด่าหรือเปล่าละ ถ้าเรา
ไม่ทำ เขาด่าเขาก็เข้าใจของเขาผิด นี่ถ้าเข้าใจของเขาผิดนะ วิบาก ถ้าวิบากอันนี้ถ้าเรามี
สติปัญญาเท่าทันในปัจจุบันนี้ อนาคต เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร มันก็ไม่จองเวรจอง
กรรมกันไปข้างหน้า มันจบลงที่นี้ มันไม่มีอนาคตต่อเนื่องไป

แต่มันมีมาตั้งแต่อดีตอยู่แล้ว แต่ว่าจะไม่มีอนาคตมันเป็นไปได้อย่างไร เราหายใจอยู่ทุก
วัน เราดำรงชีพของเราทุกวัน ปัจจุบันเราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ เราทำต่อหน้าและลับหลัง ต่อหน้า
เราทำ เราทำคุณงามความดีทั้งสิ้น ลับหลังเรารู้ได้อย่างไรว่าเราได้ทำผิดพลาดสิ่งใดของใครไป

พระเจ้าเราถึงบอกว่าให้ประเคนๆ หยิบฉวยหยิบจับสิ่งใดที่มีเจ้าของไม่ได้เลย

นี่ไง เวลาพระเจ้าพิมพิสารจะขึ้นปกครอง หมู่บ้าน ชั่ว น้ำ ไม้ในป่า เราอุทิศให้กับสมณะ
เราอุทิศให้ เพราะอะไร เพราะท่านเป็นพระโสดาบัน ท่านรู้ว่าพระที่ดั่งาม พระที่มีจิตใจเป็นธรรม
เขารังเกียจ มีสิทธิ มีเจ้าของ มีผู้ยึดครอง ไม่แตะ ของของเขา นี่ถ้าผู้ใจเป็นธรรมนะ นักปราชญ์ที่
ดี ที่ประเสริฐ ที่เลอเลิศ มันมีอยู่ในหัวใจ

นี่ไง พระพุทธเจ้ากราบธรรมๆ ใจ ถ้าธรรมอยู่ในใจอันนั้นมันเป็นสัจจะเป็นความจริง
อย่างนี้ไง ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงอย่างนี้ ผู้ที่ฉลาด พระเจ้าพิมพิสารอุทิศให้เลย

แล้วมันมีพระบ้ำ พระบ้ำมันเห็นเขาทำ นู่นก็สวยงาม นี่ก็สวยงาม มันจะทำบ้าง ทำกุฎิ
มันก็ไปขอไม้กับผู้ใดผู้ใดไม่มี แล้วเวลาคนเขามาตรวจสอบ ไม้มันหายไปเยอะเยอะเลย ไปฟ้อง
พระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสารเรียกประชุมใจ ถามว่าใครเอาไม้นั้นไป ใครเอาไม้ไป

ก็สมณะเอาไปไง สมณะเอาไป

แล้วเอาไปได้อย่างไร ก็เราสั่งห้าม

ก็บอกพระเจ้าพิมพิสารอนุญาตไป

เขาก็ไปเรียกพระนั้นมา เรียกพระนั้นมา

แล้วบอก เวลาเห็นพระไปเอาไม้นั้นมาสร้างบ้านสร้างเรือน จะตัดเทียมเขา จะเป็นมหา
โจร จะทำอะไรให้เทียมหน้าเทียมตาเขา

แล้วเธอหน้าด้านมาเอาไม้นั้นไปได้อย่างไร

อ้าว! ก็เวลาจะครองราชย์ ชั่ว หมู่บ้าน น้ำนั้นให้สมณะไป

อ้อ! ข้าพเจ้าทำงานมาก มีหน้าที่รับผิดชอบมาก ข้าพเจ้าลืมไปแล้วแหละ สิ่งที่ข้าพเจ้าพูด พูดกับคนที่เขาเป็นธรรมๆ ใจ ข้าพเจ้าพูด อย่างเช่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ที่เป็นธรรมนะ เขามีความละเอียดในใจของเขา เขาไม่ตะะ ไม่ไปหยิบของใครทั้งสิ้น ข้าพเจ้าพูดเพื่อเหตุนี้ ข้าพเจ้าพูดเพื่อนักปราชญ์ราชบัณฑิตที่เขาเป็นธรรม เขามีความละเอียด

แม้แต่ไม้ในป่าในเขาที่ให้ ให้คือไม้ของป่า ไม้ในป่าที่คนที่จะดำรงชีพ ถ้าคนที่เขาเป็นธรรมเขาไม่ตะะไม่ต้อง การดำรงชีพเขามันไม่สะดก เขาให้กับคนที่ใจเป็นธรรม เขาไม่ได้ให้คนหน้าด้าน นี่ไง เลยถามปุโรหิตว่า สิ่งที่คุณบอกอย่างนี้มันมีโทษอย่างไร

นี่เวลาเขาติเขาเตียนไง ติเตียนมาก ติเตียนคนคดคนโกงไปอ้าง อ้างสิ่งที่เขาให้คนที่เขานักปราชญ์ คนที่มีความละเอียด ใจคนหน้าด้านมันไปเอา พอไปเอาก็โทษกันไป โทษไปถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงประชุมสงฆ์

แล้วมันมีราชบัณฑิตเขามาวชด้วย ถามว่า ทางโลกเวลาเขาปรับโทษ ต้องลักทรัพย์เท่าไรถึงจะปรับโทษ ๔ กหาปณะ หรืออย่างไร ที่ว่าหนึ่งบาท ประหารชีวิต พระปราชิกเกิดจากตรงนี้ เงินหนึ่งบาท นี่มันเกิดขึ้นมาไง มันเกิดขึ้นมา

ถ้าใจมันไม่เป็นธรรม คนที่เป็นธรรมๆ เขาทำคุณงามความดีส่งเสริมสังคมให้ดีขึ้น ให้คนที่เขานักปราชญ์ที่อยู่อาศัย ใจสืบแปดมงกุฏมันช่วยโอกาสเลย มันทิ่มมันตำ มันแย้งมันชิง

แต่สังคมโลก ไฟฟ้ามีบวกและลบ ความดีมีดีและชั่ว จะเอาแต่คนดีทั้งหมดในโลกนี้มาจากไหน คนดีในโลกนี้ ถ้าคนดีในโลกนี้เราก็ตีสร้างความคิดกันอยู่ไหม ใจคนมันชั่วๆ มันชั่วเพราะความจำเป็น มันชั่วเพราะนิสัย มันชั่วเพราะสันดาน มันชั่วเพราะมันเห็นโอกาส คนชั่วมันจะกลับใจของมันเมื่อไหร่มันก็เป็นโอกาสของเขาใช้ไหม นี่พูดถึงว่าถ้ามันเป็นธรรม

คนเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พอเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตใจนี้มันหมุนเวียนมาตลอด ถ้าหมุนเวียนตลอด เราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา นี่เป็นอริยทรัพย์แล้วเรามีโอกาสมาวัดมาวา มาวัดมาวาเพื่อวัดหัวใจของเรา

ไปวัดไปวาไปทำไม

ไปวัดไปวา ข้อวัตรปฏิบัติก็วัดหัวใจเรานี่ไง มาแล้วหัวใจเราขึ้นบานหรือไม่ มาแล้วหัวใจเรายอมรับหรือไม่ ประเพณีวัฒนธรรมมันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรม แต่เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา เขาให้ศึกษา เวลาศึกษาขึ้นมา มีความรู้ขึ้นมา

ดูสิ เวลาไปหาหลวงพ่อกุ หลวงพ่อดำเอาๆ ไม่รู้เรื่องเลย แต่เวลาถูกคิดได้นะ อ้อหืม! สุดยอด สุดยอด เวลาคิดได้

ที่เขาดำเอาๆ เขาดำให้คิดได้นั่นไง ถ้ามันคิดได้ขึ้นมา นี่มันเกิดกับหัวใจของเราไง นั่นแหละ คือสัจธรรมความจริงในหัวใจนั่นไง ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญาไง ปัญญานั้นไง ถ้าปัญญามันจะเกิดขึ้นมามันเกิดที่ไหน มันเกิดในหัวใจของเราใช่ไหม

ถ้าเกิดในหัวใจของเรา แต่กว่ามันจะเกิดขึ้นมาต้องหัวใจมันเปิดโล่งใช่ไหม หัวใจเป็นสาธารณะ หัวใจที่มันยอมรับฟังเหตุฟังผล

ถ้าหัวใจมันยังโกรธ มันยังเกรี้ยวกราด มันยังมีความทุกข์ยากอยู่ในหัวใจนะ มันเหยียบหัวใจ คิดไม่ได้หรอก คิดแต่กิเลส คิดแต่เขาแกล้งกู เขาแกล้งกู เขาแกล้งกู เขาคิดแต่ความทุกข์นั่นล่ะ มันคิดความจริงไม่ได้

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ มันก็เป็นอดีตไปแล้ว ไซ้ เขาแกล้งก็คือเขาแกล้ง แต่เขาแกล้งแล้ว เขาแกล้งด้วยความเป็นสืบแปดมงกุฎในใจของเขา ใต้นั่นคือเขาแกล้ง แต่เขาแกล้งแล้ว ในปัจจุบันนี้มันเป็นอดีตไปแล้ว ในปัจจุบันนี้เราก็มีสติปัญญา เรายกษาหัวใจของเราไง เราไม่ให้สารพิษตกค้างที่การกระทำอันนั้น

การกระทำนั้นมันก็ทำผ่านไปแล้ว พอผ่านไปแล้ว สิ่งที่ตกค้างเป็นสารพิษ สารพิษในหัวใจของเรา เราก็มารู้จักสารพิษขึ้นมาเจ็บปวดทุกวันๆ ไม่รู้ว่าไอ้คนที่มันแกล้งมันกลับไปนอนบ้านมันสบายๆ เลย ไอ้คนคิดมันเจ็บช้ำน้ำใจตลอดเวลาในหัวใจ นี่ถ้ามันทุกข์มันยากขนาดนั้นนะ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา มีสติปัญญาขึ้นมาอย่างนี้ไง ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาอย่างนี้ได้ มันต้องจิตใจที่มันเป็นกลาง จิตใจที่มันเป็นสาธารณะ มันยอมรับฟังเหตุและผลไง

ถ้าจิตใจที่มันยังคิดแต่เรื่องเดิมๆ อยู่เนะมันไม่สาธารณะ มันคิดเข้าข้างตัวเอง มันทำลายตัวเอง ทำลายตัวเองจนเราไม่รู้ว่าความคิดเราทำลายเรา ทำลายโดยสารพิษ ทำลายโดยอวิชชา ทำลายโดยความไม่รู้ แต่กิเลสมันก็บั่นย่อว่าเก่ง แน่ เราเป็นสุภาพบุรุษ เขารังแกเราไม่ได้ เขาทำอะไรเราไม่ได้ ไอ้โฮ! มันยังป้อนอยู่นั่นนะ

พระพุทธเจ้าสอนให้ชักพินออก ชักพินออก ชักพินออก อย่าให้มันคิดแบบนั้น แล้วเรามา คิดแบบดีๆ ของเราขึ้นมาไง ถ้าคิดแบบดีๆ ขึ้นมา นี่ไง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ที่เราไปวัดไปวาขึ้นมาเราต้องการตรึงนี้ เราต้องการให้หัวใจเราฉลาด เราต้องการให้เรา พึงตัวเองได้

เวลาเขาถาม หลวงพ่อพูดทำไม พูดทำไม

ก็พูดเพื่อให้พวกมึงเอาหัวใจของพวกมึงไว้ในอกของมึงนะ อย่าเอาหัวใจไปฝากไว้กับคนอื่น

ไปหาครูบาอาจารย์นะ ไซ้ เราไปหาครูบาอาจารย์ แต่ใจของเรา บัจฉิตตัง สันติภูมิจิโก สุข ทุกข์มันสุขทุกข์ในใจของเราไซ้ไหม มาวัดมาขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติ เติบงกรรม นั่งสมาธิภาวนา ถ้ามันเป็นขึ้นมามันเป็นที่ไหน ก็เป็นที่ใจเรานั้นแหละ

มันเป็นที่หัวใจเรา ไม่มีใครไปควักออกใครได้หรอก มีแต่ขึ้นๆ แล้วขึ้นขึ้นมา เวลาทำขึ้นมา ในอกเรานั้นเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าความจริงขึ้นมา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย รัตนตรัยที่เรากราบเราไหว้กันอยู่นี้ไง

เวลาเขาไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ แต่ลูกศิษย์กรรมฐาน ลูกศิษย์กรรมฐานถ้าเป็นจริงนะ เขาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจเราไง พุทธะ พุทธะ พุทธะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ชาติรู้

เราไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นเราเลย เรารู้แต่กิริยา เรารู้แต่อารมณ์ความรู้สึก เราเอาอารมณ์ทั้งสิ้นเลย แล้วอารมณ์มันเกิดมาจากไหน เกิดจากจิต เราเลยควบคุมอะไรไม่ได้เลย

แต่ถ้าทำความสงบของใจเข้ามา ถ้ามันสู่ความสงบอันนั้นไง เราควบคุมได้นะ ความรู้สึกนึกคิดนี้ เราควบคุมได้ พอควบคุมได้มันก็เริ่มต้นได้ เริ่มต้นเดินได้ นี่พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้นะ

ไม่ใช่สัพเพเหระ นึกเอา คาดหมายเอา ผันเอา ผันเพื่อง อู้ฮู! หนุนก็ยอ ดนี้ก็เยี่ยม...ไม่มีสาระ ไม่มี

ถ้าเป็นสาระ สาระขึ้นมาเรารู้ ปัจจัตตัง สันติภูมิจิโก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารือสัตว์ชนสัตว์ รือสัตว์ชนสัตว์จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาไม่มีร่างกาย เขามีแต่ทิพย์ เขามีแต่จิตล้วนๆ เวลาฟังเทศน์เขาก็เป็นพระอรหันต์ไปได้ ใจเรามีทั้งกายและใจ แล้วสัมภาเวสีไปนะ นั่นนะตกอยู่ในนรกอเวจี นั่นนะ นั่นก็เป็นอีกพวกหนึ่ง เห็นไหม

ฟังธรรมๆ เราไปวัดไปวาเพื่อเหตุนี้แหละ ไปวัดไปวาให้ฉลาด ให้เป็นปัจจัตตัง สันติภูมิจิโก คิดได้ ทำได้ คิดได้ อย่าให้ใครมาจูงจมูก เอาหัวใจไว้ในร่างกายของเรา ความดีความชั่วอยู่ที่การกระทำนี้ แต่เราต้องมีสติปัญญาใน

เพราะอย่างนี้ไง เพราะไม่มีสติปัญญาก็ไปหาหลงพ้อไง หลงพ้อขึ้นมา

หลงพ้อก็ขึ้นเข้าทางจกรมไง เข้าทางจกรม ถ้าเียงเดินจกรม เียงมีสามัญสำนึก เียงคิดขึ้นได้ เียงจะเห็นความขาดตกบกพร่องของเียง เียงจะเห็นความผิดพลาดของเียง แล้วเียงก็จะเสียใจในการกระทำนั้นๆ แล้วก็ตั้งสติปัญญาจะทำแต่สิ่งที่ดีงามๆ เียงก็จะเป็นคนดีขึ้นมาใน

ดีมาจากไหน

ดีมาจากธาตุรู้ ดีมาจากพุทธะ

ที่เขาไปอินเดีย ไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ แต่เราดูแลคุ้มครองพุทธะ เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในใจของเรา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ธาตุรู้ในใจอันนี้สำคัญที่สุด เอวัง